

เสียงสดีที่ได้จากการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

โดย อนุสาร ไม้แก้ว

R14014

กระผมนายธนสาร ไม้แก้ว เป็นลูกศิษย์คนหนึ่งของ หลวงพ่อจรัญ วัตอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ที่รอดชีวิตจากอุบัติเหตุ ด้วยการฝึกการเจริญสติวิปัสสนากรรมฐาน เมื่อก่อนผมเองก็มีความสนใจในเรื่องของการฝึกปฏิบัติสมาธิมาเป็นเวลานานแต่ก็ไม่ได้ปฏิบัติอย่างจริงจัง เพราะต้องคอยแสวงหาครูสอนแบบชาวบ้านทั่วไป จึงไม่มีแก่นสาร และไม่ทราบจุดหมายที่แท้จริงของการปฏิบัติ ผมเองเริ่มรู้จักวัดอัมพวัน จากการอ่านหนังสือธรรมะผมอ่านอยู่หลายเล่ม ตั้งแต่ มงคลีผล, สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม, หนังสือกฎแห่งกรรม อ่านแล้วเห็นว่าดีก็ชวนคุณพ่อ (พลตรี อนุสาร ไม้แก้ว) มาอ่านด้วย ต่อมาก็ได้มีโอกาสมาหาหลวงพ่อที่วัดอยู่หลายครั้งมาทั้งครอบครัว ต่อมาในเดือน สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๑ ผมก็เลยตัดสินใจมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน

กระผมมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ตั้งแต่วันที่ ๒๐-๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๑ การมาปฏิบัติครั้งนั้นตั้งใจว่าจะมาสร้างกุศลให้กับตัวเอง และครอบครัว ในวันครบรอบวันเกิดในวันที่ ๒๗ สิงหาคม ในขณะที่เดียวกันก็จะมาพิสูจน์อันนิสงส์ต่างๆ ที่เกิดจากการปฏิบัติที่หลวงพ่อจรัญ ท่านได้สอนไว้ว่าเป็นจริงหรือไม่ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติธรรมสำหรับตัวเอง และสำหรับคุณพ่อของกระผมที่จะมาปฏิบัติธรรมในโอกาสต่อไป

ผลจากการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังเป็นเวลา ๗ วัน ผมหมดความสงสัยในอันนิสงส์ต่างๆ ว่าจะเป็นจริงหรือไม่ เพราะมีหลายๆ สิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างการปฏิบัติสอนให้ผมรู้ว่า สิ่งที่หลวงพ่อจรัญท่านได้กล่าวไว้ในวันนั้น เป็นจริง และเราทุกคนที่จะต้องรู้ด้วยตัวของตัวเอง เท่านั้น ไม่มีใครมากำหนดหรือแรมิตให้เป็นไปได้เลย หลังจากผมกลับจากการปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน แล้ว ผมก็ได้นำพระกรรมฐานและสิ่งที่ผมได้เรียนรู้และศึกษามาจากวัดอัมพวัน มาปฏิบัติต่อบ้านตลอดมาเป็นเวลาเกือบหนึ่งปีอย่างสม่ำเสมอ และแล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นกับตัวผมเองในวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๒ เวลา ๑๖.๒๗ น. ในระหว่างที่ผมเดินทางกลับจากต่างจังหวัดในวันนั้นผมจำได้ว่าผมกลับจากส่งน้ำดื่ม (ผมทำกิจการน้ำดื่มบรรจุขวดครับ) ที่ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี กำลังมุ่ง

หน้าเข้ากรุงเทพมหานคร ด้วยความเร็วสูงเนื่องจากมีงานคอยอยู่ที่กรุงเทพฯ พอขับรถมาถึงบริเวณทางโค้ง อำเภอนครชัยศรี มีเสียงกระชิบมาจากด้านหลังของกระจกที่ผมนำรูปของหลวงพ่ोजรัญใบเล็ก ๆ ที่หลวงพ่อมอบให้ไว้ตอนไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน มาติดไว้ว่า “ยางจะระเบิดแล้ว” ผมก็เอะใจชะลอความเร็วของรถลง แล้วหยุดรถลงไปตรวจความเรียบร้อยของยางรถทั้ง ๔ เส้น ก็อยู่ในสภาพที่เรียบร้อยดี ไม่บวม ไม่เสียรูป แต่อย่างไรก็ตาม ต่อจากนั้น ก็ขับรถมุ่งหน้าเข้ากรุงเทพฯ ด้วยความเร็ว ๑๑๐ กม./ชม. พอขับมาประมาณอีกสักประมาณ ๓๐ กม. เห็นจะได้ต่อนั้น ผมขับอยู่ในช่องจราจรขวาสุด มาถึงจุดเกิดเหตุพอดีตรงบริเวณทางโค้งก่อนถึงทางแยกเข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน ก็มีเสียงกระชิบจากรูปของหลวงพ่ोजรัญด้านหลังกระจกตั้งขึ้นอีกว่า “ยางจะระเบิดแล้วนะ” เท่านั้นเอง ผมตัดสินใจแตะเบรคเบาๆ หักเลี้ยวจากช่องจราจรขวาไปช่องจราจรซ้ายทันทีทันใดนั้น เหตุการณ์ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นเสียงระเบิดของยางด้านหลังด้านขวาดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวพร้อมๆ กับการเสียการทรงตัวของรถยนต์ ตัวรถพุ่งเอียงมาทางด้านซ้ายพร้อมจะลงข้างทาง ซึ่งตรงหน้านั้นผมมองเห็นเสาไฟฟ้าขนาดใหญ่ซึ่งรถกำลังจะพุ่งไปหาห่างไปไม่เกิน ๑๔ เมตร ในวินาทีนั้นผมตัดสินใจหักพวงมาลัยรถมาทางขวาเบาๆ พร้อมแตะเบรคทันทีเพื่อให้รถหมุนมาทางขวาเพื่อจะหลบการชนเสาไฟฟ้า ในใจคิดว่าถ้ารถมันไม่เลี้ยวตามสั่งเราคงต้องตายแน่นอน แต่ด้วยบุญกุศลที่ทำได้สามารถสามารถเลี้ยวมาทางขวาแบบเสียการทรงตัวพร้อมกับเสียงดังสนั่นอีกครั้งจากการระเบิดของยางด้านหลังซ้ายและวินาทีนั้นเองรถก็หมุนเป็นวงกลมเนื่องจากแรงเหวี่ยงและเหลือยางหน้าเพียง ๒ เส้นเท่านั้น ผมได้แต่มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมเหยียบเบรคจับพวงมาลัยประคับประคองรถสิ่งแรกที่พอใจคือรถมันพ้นเสาไฟฟ้าแต่สิ่งที่ ๒ ที่น่าคิดก็คือรถมันกำลังหมุนแบบเสียการทรงตัวอย่างแรงหลังจากพ้นจากเสาไฟฟ้าคือเกาะกลางถนนมันกำลังจะพุ่งข้ามเกาะไปชนกับรถคันอื่นเขาซะแล้ว ผมตัดสินใจครั้งสุดท้ายเหยียบเบรคเต็มที่พร้อมๆ กับหักพวงมาลัยมาทางสุดขวาเพื่อให้รถหมุนตัวและแล้วรถมันก็หมุนไปตามสั่ง แล้วเริ่มช้าลงแล้วหยุดสนิทในทิศทางกลับหัวสวนทางกับรถที่วิ่งตามมา ทันทีที่รถจอดสนิทผมตั้งสติหนึ่งเปิดไฟกระพริบทันทีที่ตาจ้องมองไปทางโค้งว่าจะมีรถสิบล้อเลี้ยวโค้งมาชนรถผมหรือเปล่า หลังจากแน่ใจว่าพอมีเวลาออกจากรถก็รีบวิ่งไปหยิบเศษวัสดุข้างทางมาก้อนทำเครื่องหมายเตือนรถที่วิ่งตามกันมาทันที โชคดีที่ไม่มีรถสวนมาในขณะนั้นผมจึงค่อยๆ ขยับรถเข้าข้างทาง ไม่กี่วินาทีหลังจากเอารถเข้าข้างทางแล้วทั้งรถสิบล้อรถเมล์วิ่งมาเป็นหน้ากระดาน ผมมองดูแล้วนึกถอนใจว่านี่ถ้าเราไม่มีกุศลผลบุญอยู่บ้างคงต้องเป็นผีหมดทุนตายเฝ้าถนนอย่างหลวงพ่ोजรัญว่าเป็นแน่แท้ เอาละครับไม่ว่าเสียงเตือนทั้ง ๒ ครั้ง ๒ คราว จะมาจากไหน แต่ผมเชื่อว่าเสียงที่ดังออกมาเตือนสติผมนั้นก็คืออานิสงส์จากการเจริญสติภาวนาตาม

แนวทางของหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี อย่างแน่นอน สุตท้ายของบทความนี้ผมขอเชิญชวนทุกท่านที่เป็นชาวพุทธ ให้หันมาสนใจในพุทธศาสนาในด้านของการเจริญสติภาวนาตามแนวทางที่ถูกต้องกันให้มากๆ เพราะอานิสงส์ที่ได้ นั้นมันมากมายเหลือที่จะกล่าว ส่วนใครจะได้ อย่างไรก็คงจะต้องเป็นเรื่องที่ต้องรู้จักเฉพาะตน อย่างน้อยถ้าทุกท่านที่ได้มาศึกษาปฏิบัติที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ผมเชื่อแน่นอนว่าทุกท่านจะต้องเป็นคนพุทธโดยสมบูรณ์ ยิ่งขึ้นอย่างน้อยก็ สวดมนต์เป็นเจริญสติเป็น, การแผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศล ให้ บุคคลที่เราต้องการให้เขา ได้รับผลบุญจริงๆ นั้น เขาทำกันอย่างไร สุตท้ายนี้ผมขอกราบขอพระคุณ หลวงพ่ोजรัญ และคณะสงฆ์ตลอดจนครู อาจารย์ ของวัดอัมพวันทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนชี้แนะแนวทางปฏิบัติ ที่ถูกต้องให้กับกระผมและครอบครัวทำให้ครอบครัวของผมพบแต่ความสุขความเจริญมาเป็นลำดับ กระผมและครอบครัวจะขอยึดแนวทางการปฏิบัติธรรมของ หลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ไว้เป็นแนวทางการดำเนินชีวิตตลอดไป

นายธนสาร ไม้แก้ว

๗๐๘ หมู่ ๗ หมู่บ้านเพชรเกษม ๑

แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม

กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๖๐